

Гая. Та й вона те-ж казала.

Хома. А тобі як здається?

Гая. Як таки можна? то старий, а то молодий.

Хома. Так по-твому молодий — краще?

Гая. Ото-ж пак.

Хома. Поміркуй лишень гарненько, так і побачиш, що батькова правда, а не твоя. Ну, що молодий? Хіба те, що чорні уся? та й тільки-ж! Не вік тобі ним любитися; прийде пора — треба подумати об чім і другім. Може коли захочеться пошоту, поважання, поклонів. Кому-ж це звичайніше? полковниці — це я так приміром говорю, — а не якій-небудь жінці хорунжого; бо у його тільки й худоби, тільки й добра, що чорний ус. Повір мені, дочко, на тебе ніхто й дивить ся не захоче!

Гая. Та я й не хочу, щоб на мене другі дивились.

Хома. Незнаєш-що верзеш ти! Хіба ти думаєш, що не обридне цілісний вік дивить ся на тебе одну? Хіба ти одна на божім світі? Ї й кращі тебе. Того й гляди, що розлюбить.

Гая. Назар? мене? О, ні! ні! ніколи на світі!

Хома. Я й не кажу, що воно справді так буде, а так, на-приклад, — щоб ти тямала, що ми всі на один шталт шиті.

Гая. О, ні! не всі! він не такий, він не розлюбить.

Хома. А що-ж? хіба він тобі побожнися?

Гая. А то-ж!

Хома. А ти й повірила!

Гая. Я і без божби повірила-б.

Хома. Дурне ти, дурне! Чи знаєш же ти, що хто багачко обіцає, той нічого не дає? Ой, схаменись та послухай батьківського совіту! Добре, що я вже такий: що обіцав, те й зроблю. Ну, не дай я тобі приданого, — що тоді, га? Пожалуй, він і так тебе візьме: мало яких дурнів нема на світі! та що-ж в тім? Подумай: що тоді ти робити-меш?

Гая. Те, що і всі роблять, — заробляла-б.

Хома. А

як другі на т

Гая. Як

Хома. То

багачко де-ч

старости на п

Гая (весе

місці! Чи й

Хома. Ве

екавати, що к

у потилицю.

Гая. За-н

тільки в году

Хома. А с

Гая. Спр

речи не дадут

заперли ворот

Хома (ход

йде. Вона дум

ся; старости

аж геть до то

брата, мужика

дівку. Коли-б

безперого! тоді

важно.) А по

моя дитина, м

сила над нею.

діло ще не та

треба площати

ще кажуть —

Гая (вбіг

Хома (адри

Піди у свою к

Гая. Чог

побачить.

Хома. Нев